

«Divide et Impera»: l'estratègia d'Espanya contra el sobiranisme

El procés sobiranista anterior al 11 de setembre i el posicionament posterior del president Mas i de CiU a favor de l'estat propi van agafar a l'Estat espanyol a contrapeu. No s'esperaven que el centre de gravetat de la política i de la societat catalana virés tan ràpidament i de forma tan ferma cap a l'independentisme. Fins i tot van sorgir veus dins dels poders mediàtics i polítics espanyols que van recriminar al govern i als serveis d'intel·ligència espanyols la seva manca de previsió i la seva pobra actuació durant aquelles setmanes.

Malgrat aquesta lentitud de reflexos, els poders de l'Estat van reaccionar durant la campanya electoral catalana, i van desplegar tota una bateria d'accions polítiques, mediàtiques, policials i intimidatòries per tal de desestabilitzar el procés i provocar una reculada electoral dels partits sobiranistes, especialment CiU. El resultat, però, no fou el que esperaven. La reculada de CiU es va veure més que compensada per un extraordinari creixement d'ERC, que l'ha catapultat com a segona força política, i per una posició molt feble dels dos partits d'àmbit estatal, PSC i PP, que han passat a tercera i quarta posició.

Però el que realment ha superat totes les línies vermelles admissibles per l'Estat espanyol ha estat el pacte CiU-ERC. Amb aquest pacte, el desafiament sobiranista ja ha traspassat la línia de no retorn. Es tracta d'una confrontació explícita en tota regla. L'Estat espanyol i els poders mediàtics que li són afins han constatat que l'aposta secessionista va de debò, i que ja no n'hi ha prou amb frenar CiU. Estem entrant, doncs, en una nova etapa de l'enfrontament. Les tàctiques de dissuasió emprades per l'Estat fins ara donaran pas a una batalla en tota regla, en múltiples fronts i utilitzant totes les eines d'Estat disponibles, amb un objectiu principal que es pot resumir en una paraula: ?dividir?. L'estratègia dels poders espanyols és dividir els catalans, el conegut ?divide et impera?. Saben que només podran aturar el procés si fracturen la societat i la classe política catalana. El propi José María Aznar ho va anunciar recentment: ?Antes se romperá la unidad de Cataluña que la de España?. Aquesta estratègia de divisió té cinc flancs d'atac.

El primer flanc d'atac és generar divisió entre la societat catalana i el Govern de la Generalitat. L'eina principal per aconseguir-ho és l'escanyament financer i econòmic de la Generalitat. L'Estat espanyol continuarà centrifugant el dèficit públic i el deute cap a les comunitats autònomes, sabent que la més perjudicada serà Catalunya, com a comunitat més endeutada. Alhora, bloquejarà els intents de la Generalitat per recaptar nous impostos, com el de les transaccions financeres, begudes amb alt nivell de sucre i altres. Finalment, transferirà amb comptagotes els fons que necessita la Generalitat per pagar les nòmines dels funcionaris, tot i que aquests fons han estat pagat anteriorment pels catalans a través de l'IVA, IRFP i impost de societats. La pretensió final és que la Generalitat hagi d'aplicar unes retallades tan dràstiques que minin l'estat del benestar a Catalunya, i que això generi un esclat social contra el Govern de la Generalitat.

El segon flanc d'atac és generar divisió entre CiU i ERC. L'eina per assolir-ho torna a ser l'ofec financer de la Generalitat per obligar a aplicar dràstiques retallades. El govern espanyol sap que la principal font de conflicte entre CiU i ERC són les polítiques socials. Si CiU es veu obligat a retallar aquestes polítiques, ERC pot reaccionar en contra i obrir així un conflicte entre els dos partits. La pretensió final és, doncs, que ERC no recolzi els pressupostos de la Generalitat del 2014, i que això faci caure el Govern de CiU.

El tercer flanc d'atac és generar divisió entre CDC i la societat catalana. L'eina és en aquest cas les acusacions de corrupció, siguin reals o falses. Alguns mitjans afins al govern espanyol ja han començat a difondre acusacions de corrupció contra càrrecs de CDC, com Artur Mas, Jordi Pujol i Oriol Pujol. Aquestes acusacions es multiplicaran a mesura que el procés sobiranista avanci, i

cada cop es faran amb més virulència. El missatge del govern espanyol és clar: si no atureu el procés, arruïnarem el vostre nom i reputació. La pretensió és doble: fer xantatge als propis polítics catalans, i posar a l'opinió pública catalana en contra dels seus propis representants polítics.

El quart flanc d'atac és generar divisió entre CDC i UDC. Les recents acusacions de corrupció contra els polítics catalans s'han centrat en Convergència, però no en Unió. El motiu no és un altre que pressionar als polítics d'Unió per a que aturin als seus companys de CDC. Duran i Lleida i els seus saben que si no aturen el procés, sortiran a la llum draps bruts d'Unió (recordem el cas Pallerols i el cas Turisme), i que això tacarà els seus noms i la seva reputació. Aquest xantatge de l'Estat persegueix dos moments de trencament: El primer, quan l'Estat espanyol prohibeixi la consulta. L'Estat pressionarà a Unió per a que els seus diputats al Parlament votin en contra de continuar amb la consulta. El segon moment de trencament seria el propi trencament de la federació CiU. Si després de la negativa de l'Estat a celebrar la consulta, Convergència segueix decidit a avançar cap a la independència, l'Estat pressionarà i farà xantatge a Unió per a que trenqui amb Convergència.

El cinquè flanc d'atac és generar divisió entre la pròpia societat catalana. L'eina per aconseguir-ho és el conflicte lingüístic. El Govern Espanyol, emparant-se en les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, seguirà endavant en la seva lluita contra la immersió lingüística. La nova llei d'educació, impulsada pel ministre Wert, pretén generar divisió entre la societat catalana per motius lingüístics i crear dues línies d'ensenyament, una en català i l'altra en castellà, seguint la mateixa estratègia emprada a València i Balears. Creant dues comunitats lingüístiques diferents, esperen dividir la societat catalana en dos bàndols: els catalanoparlants-catalanistes i el castellanoparlants-espanyolistes.

Aquests cinc flancs d'atac del govern espanyol tenen, per tant, un únic objectiu: dividir als catalans. Quina ha de ser, doncs, l'estratègia dels catalans per contrarestar i anul·lar aquests atacs? Doncs la mateixa que s'utilitza en arts marcial: aprofitar la pròpia envestida de l'adversari per a fer-lo caure. Cal aprofitar tots aquests atacs de l'Estat espanyol per aconseguir l'efecte contrari: unir a tots els catalans més que mai. Si els catalans som conscients de les pretensions de l'Estat Espanyol, si els catalans som conscients de qui és realment el nostre enemic, si els catalans ens mantenim units i fem pinya, l'estratègia espanyola caurà con un castell de cartes, i Catalunya assolirà la tan anhelada llibertat. Si romanem units, som un país imparabile.